

„Elmentek, hajóba szálltak, de azon az éjszakán semmit sem fogtak.”

„Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találni fogtok.”

„Kivetették a hálót, de a halak sokasága miatt azt többé bevonni nem volt erejük.”

Jézus harmadszor jelenik meg a tanítványoknak a feltámadása óta. Tanítványai ismét nem ismerik fel, pedig már kétszer találkoztak vele néhány nap leforgása alatt.

Jézus ismét csodát tesz, hogy a tanítványoknak leessen a tantusz. A maga természetességével küldi vissza a vízbe a halászokat, megadva nekik a pontos instrukciót. Érdekes, hogy a tanítványok nem vonják kérdőre, nem állnak ellen, nem szállnak vitába, annak ellenére, hogy nyilván fáradtak, hiszen egész éjszaka kint voltak a vízen. Nem fogtak semmit, de „az ismeretlen” kedvéért újra kivetik a hálót. Talán érzik, hogy most sikeresek lesznek. És a csoda valóban megtörténik, a háló csordultig lesz nagy hallal (és a háló mégsem szakad el!). Hogyan lehetséges ez?

Időnként előfordul, hogy csak tessék-lássék végezzük a dolgunkat? Megszokásból? Rutinból teljesítjük a kötelező minimumot? Velem előfordul... De azért közben várom a holnapot, várom, hogy nőjön a lelkesedésem, várom, hogy ne legyek unalmas, és ne akarjak „csak” túl lenni és kipipálni a listámról egy feladatot. Várom a csodát, a fásultság elmúlását, vagy a pontos instrukciót, a lélek rezdülését és a természetességet.

Gyanús, hogy én is kapok segítséget a mindennapokban. Ha nem vonom kérdőre a belül megszólaló hangot, ha nem szálllok vitába vele, ha hajlandó vagyok a szükséges plusz fáradtságra, akkor jó emberhalász válhat belőlem.

Sajnos igaz: „Nagy kényelem a megnyugvás hitünkben. Nemes, de terhes önlábunkon állni.” Nemes, de terhes! Ha terhes, akkor fogadjuk el bátran a segítséget! Vagy legalább fontoljuk meg, tegyünk újabb és újabb próbákat az életünkben, hogy közelebb kerülhessünk a Jóistenhez és általa az emberekhez.

HKV közösség, Budapest